ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **M. Š.**, zast. Mgr. Dagmar Dřímalovou, advokátkou se sídlem Praha 6, Muchova 9/223, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 376/1, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2007, čj. 2006/30262-442, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2007, čj. 1 Cad 24/2007 - 70,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Přípisem ze dne 15. 10. 2001, čj. TPA-6544/2000-19, oznámil Úřad práce v Teplicích (dále jen „úřad práce“) žalobci, že ke dni 18. 9. 2000 bylo ukončeno jeho vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání. Jako důvod uvedl: „*Předložil potvrzení o činnosti*“. Od tohoto okamžiku žalobce požadoval, aby o jeho vyřazení z evidence bylo vydáno správní rozhodnutí. Na žalobcovo odvolání ze dne 8. 11. 2001 reagovalo Ministerstvo práce a sociálních věcí tak, že žalobci dne 23. 4. 2002 sdělilo, že se v jeho případě nejednalo o sankční vyřazení z evidence podle § 7 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a proto došlo k vyřazení „neformálním způsobem“.

Dne 19. 2. 2003 se obrátil žalobce na Krajský soud v Ústí nad Labem se žalobou proti nečinnosti správního orgánu a dožadoval se vydání rozsudku, jímž by bylo úřadu práce uloženo vydat ve věci žalobcova vyřazení z evidence rozhodnutí, nebo případně, posoudí-li soud věc jinak, vydání rozsudku, jímž by byl úřad práce zavázán nepokračovat v

zásazích do žalobcových práv a obnovit stav před zásahem do nich, tj. zařadit žalobce do evidence uchazečů o zaměstnání.

Rozsudkem ze dne 28. 4. 2003, čj. 42 Cad 75/2003 - 68, se krajský soud věcně ztotožnil s argumentací žalobce a uložil úřadu práce, aby do jednoho měsíce od právní moci rozsudku vydal ohledně ukončení žalobcovy evidence v seznamu uchazečů o zaměstnání v období od 19. 9. 2000 do 30. 11. 2001 správní rozhodnutí, nebo osvědčil, že žalobcova evidence v tomto seznamu ukončena nebyla. Předtím bylo úřadu práce uloženo detailně prozkoumat, zda žalobcovo postavení ve funkci statutárního orgánu obchodní společnosti založilo evidenční překážku podle § 7 odst. 1 zákona o zaměstnanosti.

Úřad práce zahájil ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů řízení dne 19. 6. 2003. Zahájené řízení bylo přerušeno rozhodnutím ze dne 26. 6. 2003, čj. 6544/2000-1/Koř-508/1, z důvodu řízení o předběžné otázce před Nejvyšším správním soudem, vyvolaného z podnětu kasační stížnosti podané úřadem práce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem.

O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 10. 2004, čj. 6 Ans 1/2003 - 101, publ. pod č. 652/2005 Sb. NSS, jímž rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Novým rozhodnutím ze dne 15. 7. 2005, čj. 42 Cad 12/2005 - 16, opraveným usnesením ze dne 8. 12. 2005, Krajský soud v Ústí nad Labem zamítl žalobu ohledně bodu I. jejího petitu, ve kterém se žalobce domáhal, aby úřad práce vydal rozhodnutí ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání, výrokovou částí ad II. pak odmítl žalobu ohledně bodu II. petitu, aby soud zakázal úřadu práce pokračování v porušování práv žalobce a obnovil stav před započetím zásahu.

Na základě tohoto rozsudku zastavil úřad práce rozhodnutím ze dne 7. 4. 2006, čj. 6544/2000-2/Koř, řízení ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání podle § 30 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), neboť odpadl důvod, pro který bylo řízení zahájeno.

Rozhodnutím ze dne 1. 2. 2007, čj. 2006/30262-442, žalovaný zamítl podané odvolání a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil poté, co se ztotožnil s jeho odůvodněním.

Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Městský soud v Praze zamítl jako nedůvodnou. Podle § 30 správního řádu zastaví správní orgán řízení, odpadl-li důvod řízení zahájeného z podnětu správního orgánu. Tento důvod podle soudu nastal poté, co rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 4. 2003 zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 10. 2004, resp. poté, co Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 15. 7. 2005 zamítl žalobu ohledně petitu, jímž se žalobce domáhal vydání rozhodnutí o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání v určené lhůtě, a ve zbytku žalobu odmítl. Z uvedeného podle soudu vyplývá, že odpadl důvod pro zahájení správního řízení ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání, a správní orgán proto postupoval správně, pokud řízení podle § 30 správního řádu zastavil.

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, ve které uplatnil důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Podle názoru stěžovatele došlo po vydání rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 4. 2003 ze strany úřadu práce ke zcela účelovému postupu, když nejprve v soudem stanovené lhůtě dne 19. 6. 2003 z vlastního podnětu zahájil řízení, které následně dne 26. 6. 2003 přerušil z důvodu podané kasační stížnosti. Přitom mohl podat i návrh na přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti ve smyslu § 107 s. ř. s.

Podle stěžovatele je rovněž s podivem, že Krajský soud v Ústí nad Labem od svého prvního rozhodnutí ve věci při nezměněné důkazní situaci rozhodl zcela opačně, a to za situace, kdy je evidentní, že vydáním toliko oznámení o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání jsou uchazeči, kteří nijak neporušují zákonem stanovená pravidla zprostředkování zaměstnání, zbaveni možnosti domáhat se přezkumu takovéhoto oznámení cestou odvolacího řízení. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Za rozhodnou pro projednávanou věc považuje Nejvyšší správní soud tu skutečnost, že rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 7. 2005 nabyl právní moci, a tím se stal pro správní orgán závazným. Jelikož pak byla žaloba tímto druhým rozsudkem krajského soudu co do návrhu na uložení povinnosti úřadu práce vydat správní rozhodnutí zamítnuta, nemohl správní orgán postupovat jinak, než řízení zastavit, neboť důvod, pro který bylo zahájeno (závazný právní názor původního rozsudku krajského soudu) odpadl ve smyslu § 30 tehdy platného správního řádu. Krajský soud tedy správně podanou žalobu zamítl a obsahu jeho odůvodnění není čeho vyčíst.

Brojí-li pak stěžovatel proti obsahu rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 7. 2005, nelze se takto uplatněnými námitkami zabývat, neboť tento rozsudek není (a ani již nemůže být) předmětem přezkumu Nejvyšším správním soudem.

Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek Městského soud v Praze netrpí vadou podle § 103 odst. 1 písm. a) ani d) s. ř. s. a kasační stížnost proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, žádné náklady řízení o kasační stížnosti mu však prokazatelně nevznikly. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. prosince 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu